

Phần 4

Chương 10

Ninh Nhiễm Thanh ngồi bên cạnh lắng nghe cuộc đối thoại giữa Tần Hựu Sinh và Giang Hành Chi, hỏi anh: “Đến nhà của luật sư Giang sao?”

Tần Hựu Sinh gật đầu: “Nhà cậu ấy ở ngay gần đây, qua một quảng trường nữa là tới rồi.”

“Ồ.” Ninh Nhiễm Thanh kéo tấm chóng nắng của ghế phụ xuống, nhìn vào khuôn mặt mình trong gương, nói: “Không biết có thể hết sung được không, nếu không chị em sẽ hỏi cho ra nhẽ thì thôi.”

“Không chỉ chị em muốn hỏi cho ra nhẽ đâu.” Tần Hựu Sinh quay sang bên, sau đó nói: “Nhiễm Thanh, rốt cuộc mọi chuyện là thế nào?”

Ninh Nhiễm Thanh mở lời một cách khó khăn, lưỡng lự một lúc mới nói: “Em đi cùng khách hàng đến gặp kẻ thứ ba. Cô ta đã mang thai, chắc là sợ xảy ra chuyện, nên dẫn theo một người phụ nữ còn đồ đến chông lưng. Người phụ nữ đó rất hồng hách, chưa nói được mấy câu thì hai người đã xông vào đánh nhau.”

Tần Hựu Sinh: “Chưa nói được vài câu đã đánh nhau?”

Ninh Nhiễm Thanh: “Là cô ta ra tay trước mà.”

Tần Hựu Sinh hít một hơi sâu, sợ rằng cảm xúc sẽ ảnh hưởng đến việc lái xe, ngừng một lát: “Lát nữa nói tiếp.”

Khu nhà của Giang Hành Chi nằm ở vườn hoa Hoàng Gia, là khu vực đẹp nhất cũng đắt đỏ nhất thành phố A. Tần Hựu Sinh là khách quen ở đây, nên có cả thẻ ra vào khu này.

Sau khi quẹt thẻ ra vào, Ninh Nhiễm Thanh nghi hoặc hỏi: “Anh thường xuyên đến nhà luật sư Giang?”

“Trước đây anh ở cùng cậu ấy, sau đó mới dọn đi.” Tần Hựu Sinh trả lời.

Ninh Nhiễm nuốt nước bọt, hỏi dò: “Quan hệ của hai anh rất tốt phải không?”

“Lẽ nào em là hủ nữ?” Tần Hựu Sinh khẽ cười, hỏi ngược lại Ninh Nhiễm Thanh, phản ứng vô cùng nhanh nhạy. Bất luận là giáo sư thỉnh giảng hay là luật sư, anh đều cập nhật một lượng lớn các thông tin nóng hổi, bao gồm cả việc bây giờ trên mạng internet càng ngày càng thịnh hành BL⁽¹⁾ hay hủ nữ gì đó.

Ninh Nhiễm Thanh lắc lắc đầu: “Sao có thể chứ?”

Vì tâm trạng Ninh Nhiễm Thanh không được tốt, Tần Hựu Sinh cố ý nói những câu thoải mái vui vẻ: “Hình như trên mạng đều nói một người đàn ông khá đẹp trai như anh sẽ rất dễ trở thành đối tượng trong hình dung của bọn họ.”

“Ha ha...” Cuối cùng thì Ninh Nhiễm Thanh cũng đã cười thành tiếng, nhưng cười lớn chạm đến phần cơ mặt bị thương lại đau dữ dội, đành phải vừa ôm mặt vừa cười sằng sặc đến rung cả người.

“Nếu thật sự là như vậy, em cảm thấy luật sư Giang giống hơn đây.”

“Suýt, mấy lời này không được nói trước mặt cậu ấy đâu, cậu ấy sẽ ghi thù đấy.” Tần Hựu Sinh nhìn Ninh Nhiễm Thanh, mỉm cười.

Ninh Nhiễm Thanh gật gật đầu: “Nhìn ra rồi, Giang luật sư đúng là người hơi thù dai.”

Nhà của Giang Hành Chỉ nằm ở tầng thứ 32. Ninh Nhiễm Thanh đi theo Tần Hựu Sinh lên lầu. Lúc đứng trước cửa chống trộm đợi Giang Hành Chỉ ra mở cửa, cô lại hỏi một chuyện tâm phào: “Luật sư Giang có bạn gái chưa?”

“Chưa có, nhưng cậu ấy đang yêu thâm một ai đó.” Tần Hựu Sinh bắt đầu “bán bạn cầu vinh”.

Ninh Nhiễm Thanh thốt ra một câu đầy tính sát thương: “Yêu thâm à, vậy thì anh ấy chắc chắn sống rất tự kỷ.”

“Ừ hứ, đúng là vậy đấy.” Tần Hựu Sinh gật gật đầu, dường như đã quên mất mình đang đến nhà người ta xin thuốc. Khi Giang Hành Chỉ mở cửa bước ra, Tần Hựu Sinh đã cười đến quên trời đất rồi, hoàn toàn không xem mình là người ngoài: “Nhà cậu có trứng gà không, luộc giúp mình hai quả.”

Ninh Nhiễm Thanh đứng bên cạnh Tần Hựu Sinh, chào hỏi: “Luật sư Giang!”

Giang Hành Chỉ lườm đôi nam nữ này một cái, kéo cửa ra: “Vào trong đi!”

Nhà của Giang Hành Chỉ điển hình cho kiểu nhà hiện đại được trang trí theo phong cách đơn giản. Nhìn qua một lượt, đồ gia dụng xếp gọn gàng, sàn nhà làm bằng gỗ thượng hạng, tường nhà tinh tế, nhà bếp và phòng khách hoàn toàn không thiết kế gì mấy, càng khiến cho cả căn nhà trông rộng rãi thoáng đạt, thông thoáng từ trong ra ngoài.

Ninh Nhiễm Thanh thay một đôi dép lê của con gái. Lúc Giang Hành Chỉ đưa dép cho cô còn cố ý nói một câu: “Đây là của cô nhân viên vệ sinh theo giờ dùng.”

Ninh Nhiễm Thanh im lặng thay dép, rồi nói nhỏ một câu: “Cảm ơn anh!”

Giang Hành Chỉ hơi ngẩn người ra một chút, ánh mắt lướt qua gương mặt cô, sau đó quay trở về phòng: “Tôi đi lấy thuốc mỡ.”

Thuốc mỡ là một hỗn hợp đặc sánh màu nâu. Vừa mở nắp hộp ra, mùi thuốc bắc nồng đậm xông lên mũi, theo bản năng Ninh Nhiễm Thanh nhăn trán: “Mùi nặng thật!”

Tần Hựu Sinh cầm lọ thuốc lên nói với cô: “Mùi đúng là có hơi khó ngửi, nhưng mà hiệu quả thật sự rất tốt. Bôi lên mặt nửa tiếng, sau đó lại dùng trứng gà luộc chín lăn qua một lát, bảo đảm tối nay anh đưa em về nhà sẽ không để chị em phát hiện ra.”

Ninh Nhiễm Thanh gật đầu. Vừa rồi ở ngoài cô chịu thiệt thòi, giờ trước mặt người yêu của mình cô phải tỏ ra nũng nịu một chút: “Vậy anh bôi giúp em!”

“Đương nhiên rồi!” Tần Hựu Sinh rất sẵn lòng làm mấy việc này, ngón tay thon dài của anh quét lấy một ít thuốc mỡ, sau đó cẩn thận xoa lên má trái của Ninh Nhiễm Thanh, từng chút từng chút một, ánh mắt dịu dàng, động tác nhẹ nhàng.

Thuốc mỡ bôi lên mặt có một cảm giác mát lạnh, Ninh Nhiễm Thanh thoải mái “uhm” một tiếng.

Giang Hành Chỉ ngoanh tay đứng bên cạnh thật sự không thể nhìn tiếp được nữa. Anh lấy từ trong tủ lạnh ra hai quả trứng gà rồi đi phía nhà bếp, cho nước vào nồi, bật bếp, đặt trứng gà vào trong đó. Anh quay người dựa vào chiếc bệ chính giữa nhà bếp, nhìn đôi nam nữ đang ân ái ngồi trong phòng khách bôi thuốc, khẽ hừ một tiếng, bước từng bước thong thả: “Xin mạo muội hỏi một câu, mặt của cô Ninh vì sao ra nông nổi này?”

“Bị người ta đánh.” Tần Hựu Sinh trả lời thay cô, ánh mắt có phần mơ hồ.

Mặc dù sự uất ức lúc ban đầu đã qua đi, nhưng Ninh Nhiễm Thanh vẫn cảm thấy rất mất mặt: “Cũng may em phản ứng nhanh, cũng tạt hai cốc nước vào mặt cô ta.”

Tần Hựu Sinh: “Có biết đối phương là ai không?”

Ninh Nhiễm Thanh lắc đầu: “Việc này thì không biết. Là do kẻ thứ ba để thuê đó dẫn đến, cao cao gầy gầy, dáng vẻ nhìn rất hung hăng. Mới đến đã dọa hai người bọn em ra đường phải cẩn thận, trông giống một kẻ côn đồ.”

Tần Hựu Sinh thở dài một cách nặng nề.

Ninh Nhiễm Thanh nói xong, nhìn Tần Hựu Sinh với khuôn mặt đáng thương: “Luật sư Tần, anh thấy vụ này có thể kiện được không?”

“Em cũng học luật mà, còn hỏi anh vấn đề này?” Giọng điệu Tần Hựu Sinh có phần hết cách. “Chẳng phải em cũng gây chuyện sao?”

Ninh Nhiễm Thanh có chút chán nản: “Thật ra em không nên đánh trả.”

Đứng ở một bên làm rõ ngọn nguồn sự việc rồi, Giang Hành Chỉ nở một cười giễu cợt không nặng không nhẹ: “Thì ra là mèo nhà đánh nhau với mèo hoang. Nhưng cô Ninh làm việc cũng tận tâm lắm. Để bảo vệ quyền lợi của thân

chủ mình còn đánh nhau với người ta, người không biết còn tưởng cô làm vệ sỹ đấy.”

Đôi diện với sự lạnh nhạt của Giang Hành Chỉ, Ninh Nhiễm Thanh chỉ hơi ngược mắt lên, không nói gì. Ngược lại Tần Hựu Sinh lại mỉm cười nhẹ nhàng, nói với Giang Hành Chỉ: “Làm gì có loại vệ sỹ nào vô dụng như vậy, Hành Chỉ, cậu đừng có quá đề cao cô ấy.”

“Á Á Á Á!” Ninh Nhiễm Thanh quay người lại định phản kháng, nhưng lại bị Tần Hựu Sinh giữ chặt, hù dọa: “Ngồi yên! Phải thả lỏng các cơ trên mặt, thuốc mỡ vừa mới bôi lên thôi.”

Ninh Nhiễm Thanh bĩu môi, sau đó nghe thấy Tần Hựu Sinh nói với Giang Hành Chỉ: “Tối nay ăn cơm ở nhà cậu nhé!”

“Cậu đúng là không khách khí nhỉ, cậu nấu à?” Giang Hành Chỉ xua tay, nói.

Tần Hựu Sinh nở nụ cười vô cùng có lỗi: “Minh chỉ biết làm món cơm rang trứng.”

“Xin lỗi nhé, mình cũng chỉ biết nấu mì thôi.” Giang Hành Chỉ đáp lại.

Ninh Nhiễm Thanh cảm thấy không ổn, vội vàng ngẩng đầu lên nói: “Em chỉ biết úp mì thôi.”

Tần Hựu Sinh xoa đầu cô: “Đừng lo. Em là bệnh nhân cũng là khách, không đến lượt em đâu.”

Ninh Nhiễm Thanh lúc này mới yên tâm gặt đầu.

Cuối cùng Giang Hành Chỉ phải đặt hàng chuyên tận nơi của một nhà hàng, bốn món một canh. Đến khi nhân viên giao hàng đưa hàng đến khu nhà, Ninh Nhiễm Thanh cũng đến lúc phải đi rửa chỗ thuốc mỡ trên mặt rồi.

Nửa đường cô gọi một cuộc điện thoại về nhà cho chị. Người nghe máy là Trương Tiểu Trì. Trong điện thoại cô nói đơn giản là mình tối nay sẽ không về nhà ăn cơm, bảo nó tự xuống dưới nhà ăn tạm gì đó.

Trương Tiểu Trì có vẻ không được vui, lẩm bẫm một câu: “Cháu biết rồi!” rồi cúp máy.

Ninh Nhiễm Thanh rửa sạch thuốc mỡ trên mặt trong nhà vệ sinh của Giang Hành Chỉ, cô nhìn vào gương xoa xoa má, hiệu quả đúng là tốt một cách thần kỳ. Lúc cô bước ra, đảo mắt nhìn vào bên trong một lượt, trên chiếc giá màu trắng theo thứ tự là khăn mặt, kem đánh răng, bàn chải, kem cạo râu... Các loại vật dụng làm vệ sinh cá nhân được sắp xếp đâu ra đấy theo thứ tự, người đàn ông sống độc thân điển hình.

Ninh Nhiễm Thanh từ nhà vệ sinh bước ra, tiến lại gần đưa mặt cho Tần Hựu Sinh nhìn: “Thuốc này thần kỳ thật!”

“Đúng là đỡ nhiều rồi.” Tần Hựu Sinh chạm nhẹ vào má cô, sau đó nhét vào tay cô hai quả trứng gà còn nóng hổi: “Lăn qua một lát đi!”

Ninh Nhiễm Thanh cầm hai quả trứng gà xoa đều lên má, quay đầu nhìn Giang Hành Chỉ đang sắp xếp bát đĩa thức ăn, khước miệng cong lên: “Cảm ơn luật sư Giang!”

Giang Hành Chỉ hơi ngược mắt lên: “Không có gì!”

Các món ăn của nhà hàng Trường Cẩm làm trước nay vẫn luôn rất hợp khẩu vị của Ninh Nhiễm Thanh. Trước đây khi nhà họ Ninh còn dư dả, khi Ninh Nhiễm Thanh ở nhà không muốn cùng ngồi ăn cơm với mẹ con Hồng Tú Mỹ, lại dùng tấm thẻ Ninh Uy Phong đưa cho cô đến Trường Cẩm đặt một bàn... sau đó ăn một mình.

“Đúng rồi, khách hàng của em là ai?” Tần Hựu Sinh bỗng nhiên hỏi.

“Liêu Sơ Thu.” Ninh Nhiễm Thanh trả lời. “Y tá khoa nội bệnh viện trung tâm thành phố.”

“Chồng là?”

“Hà Lập Đông, bán gạch men.” Ninh Nhiễm Thanh ăn no rồi, cầm một tờ giấy ăn lên, lau mồm một cách tao nhã: “Cảm ơn luật sư Giang đã tiếp đón.”

“Không cần cảm ơn, bữa cơm này là luật sư Tần mời.”

“Cảm ơn thầy Tần.” Ninh Nhiễm Thanh quay đầu duyên dáng cười với Tần Hựu Sinh. Tần Hựu Sinh luôn cảm thấy rất thoải mái với nụ cười kiểu này, ánh mắt tràn đầy sự thỏa mãn, ngừng một lát hỏi Giang Hành Chỉ: “Hành Chỉ! Có phải cậu đã từng hợp tác với Hà Lập Đông không?”

Đúng là Giang Hành Chỉ có quen tay Hà Lập Đông này. Năm ngoái Hà Lập Đông đến tìm anh nhờ anh cải giúp cho một vụ kiện. Đó là một vụ bồi thường tai nạn lao động. Công nhân của anh ta do sơ suất trong thao tác đã dẫn tới tàn phế, nhưng người công nhân một mực khẳng định là do trang bị máy móc quá cũ kỹ, không được thay mới kịp thời.

Lần đó đến lúc Hà Lập Đông đến tìm anh đã thay thiết bị mới, nên một mực khẳng định máy móc là mới, trách nhiệm thuộc về người công nhân bị thương.

Cho dù là thiết bị cũ, Giang Hành Chỉ cũng có thể bảo đảm mình sẽ không thua vụ kiện này. Cuối cùng vì Hà Lập Đông làm giả, nên anh đã không đồng ý biện hộ cho công xưởng của anh ta.

Là một luật sư, anh rất ác cảm với việc đương sự nói dối mình.

“Có thể nói cho em biết anh ấy là người thế nào được không?” Ninh Nhiễm Thanh nhìn về phía Giang Hành Chỉ.

Giang Hành Chỉ thốt lời vàng ngọc: “Ngày mai chẳng phải là biết rồi sao?”

Trong miêu tả của Liêu Sơ Thu, Hà Lập Đông là một người đàn ông ưu tú, trọng tình trọng nghĩa, thông minh trầm ổn, hài hước dí dỏm... Đồng thời là một người thành đạt, càng thành đạt, trên người cũng càng ngày càng toát ra một loại khí chất rất hấp dẫn phụ nữ.

Tiền bạc mang lại cho anh ta sự bảnh bao về ngoại hình, còn tuổi tác và kiến thức khiến anh ta trông có vẻ trí thức và chín chắn.

Địa điểm thương lượng điều khoản ly hôn là tại một biệt thự của Liêu Sơ Thu và Hà Lập Đông. Hà Lập Đông nói: “Thật sự không có cách nào bàn chuyện ly hôn ở nhà, ở đó thật sự có quá nhiều kỷ niệm.”

Biệt thự này theo như kết quả thương lượng trước đây của họ, là của Liêu Sơ Thu.

Bởi vì không phải vụ ly hôn đưa ra tòa, nên cả quá trình rất đơn giản, cả nam chính và nữ chính đều rất bình tĩnh. Ninh Nhiễm Thanh cũng không nói nhiều, về cơ bản chỉ đánh đánh gõ gõ vào chiếc máy tính xách tay, thi thoảng giải thích một chút về vấn đề hiệu lực pháp luật.

Ví dụ như muốn thay đổi người đứng tên trong sổ đỏ nhất định phải thực hiện trong vòng một tháng làm thủ tục ly hôn, những hạng mục đáng chú ý mà hai vợ chồng nắm giữ cổ phần. Liêu Sơ Thu nắm giữ 30% cổ phần, Hà Lập Đông phải đền bù đối giá cho cô ấy, đồng thời làm rõ các khoản giá và cách thức thanh toán.

Thỏa thuận được lập ra từng điều từng điều một, thoắt cái đã ngời từ sáng tới chiều, mặt trời đã lặn, ánh chiều tà màu vàng kim xuyên qua ô cửa sổ chiếu vào trong phòng, chiếu tới bàn phím máy tính mà Ninh Nhiễm Thanh đang đánh.

Ninh Nhiễm Thanh ngẩng đầu nhìn Liêu Sơ Thu, người phụ nữ này từ đầu đến cuối vẫn bình tĩnh như vậy, ánh mắt chuyển hướng về phía Hà Lập Đông, anh ta cũng im lặng không lên tiếng.

“Thỏa thuận về cơ bản đã xong rồi, nội dung được soạn ra dựa trên kết quả thương lượng của hai anh chị. Tài sản cũng được tiến hành phân chia dựa trên chứng minh tài sản mà anh chị đã cung cấp cho tôi. Chứng minh tài sản có phải sự thật hay không tôi không biết. Nhưng nếu trong vòng hai năm, phát hiện bất kỳ bên nào có sự thay đổi, che giấu, khai báo gian dối phần tài sản chung này, phía bên kia đều có thể truy cứu trách nhiệm pháp lý.”

Ninh Nhiễm Thanh cố gắng để ngữ điệu của mình thật bình thản, giọng điệu trầm ổn, nghe ra có vẻ giống một nhà pháp lý chuyên nghiệp. Những lời trên

đây cô nói là nói cho Liêu Sơ Thu nghe, nhưng có nghe lọt tai hay không lại là việc của cô ấy.

Liêu Sơ Thu nói tình cảm không còn nữa, còn cần nhiều tiền thế làm gì. Câu nói này, Ninh Nhiễm Thanh không thể hiểu nổi, có lẽ Liêu Sơ Thu đã thật sự dồn hết toàn bộ tình cảm của mình vào cuộc hôn nhân này rồi.

Thế nên mất đi cuộc hôn nhân này, cho dù cô ấy có giành được một khoản tiền bồi thường khổng lồ, cũng vẫn cảm thấy bản thân mình mất hết tất cả.

“Thu Tử! Cùng đi ăn bữa cơm đi!” Sau khi kết thúc, Hà Lập Đông đứng dậy nói với Liêu Sơ Thu, sau đó nhìn về phía Ninh Nhiễm Thanh: “Luật sư Ninh cũng đi cùng đi!”

Mặc dù Hà Lập Đông mời mọi người một bữa cơm thịnh soạn, Ninh Nhiễm Thanh cũng không có chút hứng thú nào: “Không cần đâu, tối nay tôi đã có hẹn với bạn trai rồi.”

Hà Lập Đông gật đầu, nhìn về phía Liêu Sơ Thu.

Cả người Liêu Sơ Thu dường như vẫn chìm trong trạng thái mệt mỏi. Cô đưa tay lên xoa xoa trán, cô vùi đầu xuống lòng bàn tay, sau đó ngẩng đầu lên nhìn Hà Lập Đông: “Không cần đâu, cảm ơn!”

“Được thôi!” Hà Lập Đông nhìn chiếc đồng hồ đeo tay. “Vậy anh đi trước đây!”

“Chiều thứ ba tuần sau ở cục dân chính, đừng quên đấy!” Lúc Hà Lập Đông đi ra đến cửa, Liêu Sơ Thu còn nhắc với theo.

“Biết rồi!” Bóng hình Hà Lập Đông cứng đờ trong giây lát, sau đó đi ra khỏi cửa.

Sau khi Hà Lập Đông đi rồi, Ninh Nhiễm Thanh nhìn Liêu Sơ Thu, chỉ thấy những giọt nước mắt đọng lại nơi khóe mắt, một lúc sau cô ngã gục người xuống bàn khóc rưng rức, xem ra cô đã đè nén tình cảm của mình quá lâu.

Từ lần đầu gặp mặt cho đến hôm nay, Ninh Nhiễm Thanh luôn cảm thấy Liêu Sơ Thu là một người phụ nữ có nội tâm mạnh mẽ, mạnh mẽ tới mức bất kể làm chuyện gì, nói câu gì đều có một biểu cảm bình lặng, không sóng gió.

“Đừng đau buồn, không đáng đâu.” Ninh Nhiễm Thanh mở lời.

Liêu Sơ Thu ngẩng đầu, lau nước mắt, sau đó hơi nhếch mép cười: “Đã khiến cô chê cười rồi. Chỉ là bỗng nhiên tôi cảm thấy chỗ này rất khó chịu.” Nói đến đây, Liêu Sơ Thu đưa tay chỉ vào trái tim mình.

Trên bàn bày la liệt bản photo các loại chứng nhận quyền sở hữu nhà đất, cổ phần, quỹ... Ánh tích dương chiếu lên những con chữ đen trên nền giấy trắng, càng lộ rõ những chữ ký rõ ràng bên trên.

Liêu Sơ Thu đưa cho Ninh Nhiễm Thanh xem một bản photo sổ đỏ.

“Đây là căn nhà đầu tiên chúng tôi mua, vào mùa xuân 10 năm trước thì phải. Lúc đó mua nhà còn vay tiền ngân hàng, nhưng lúc đó chúng tôi rất vui vẻ. Còn nhớ hôm chuyển nhà, anh ấy đã uống say, ôm lấy tôi nói cuối cùng đã mua cho tôi được một căn nhà rồi.”

“Cửa tiệm này mua năm 2005. Lúc mua do tôi đứng tên. Năm đó công việc của tôi ở bệnh viện không được suôn sẻ, muốn ra ngoài làm việc, anh ấy đã mua, bảo để tôi làm bà chủ.”

“Biệt thự ở Hải Nam này mua năm 2008, lúc đó chúng tôi đã nói sau này có thể cùng về đó an nghỉ tuổi già.”

“...”

Anh đã nói sẽ cùng em sống đến bạc đầu, nhưng em còn chưa bạc tóc, anh đã sớm quay lưng bước đi rồi...

Ninh Nhiễm Thanh vỗ vỗ vai Liêu Sơ Thu: “Đừng suy nghĩ nữa, ra ngoài đi dạo cho thoải mái tinh thần đi, đàn ông tốt còn nhiều mà.”

“Đàn ông tốt còn nhiều ư?” Liêu Sơ Thu hỏi ngược lại Ninh Nhiễm Thanh.

Trên thế giới này đàn ông tốt còn rất nhiều, đây thực chất cũng chỉ là một câu an ủi. Thế nên sau khi bị Liêu Sơ Thu hỏi ngược lại, Ninh Nhiễm Thanh cũng chỉ biết thở dài: “Làm phụ nữ phải tự mình phấn đấu, cố lên!”

Vì chuyện của Liêu Sơ Thu, trong lòng Ninh Nhiễm Thanh dù ít dù nhiều cũng có chút xót xa. Ngày Liêu Sơ Thu và Hà Lập Đông đến cục dân chính làm thủ tục ly hôn là thứ ba. Hai ngày trước đó, Ninh Nhiễm Thanh nhận được một món quà Liêu Sơ Thu gửi cho cô, một dây chuyền Hello Kitty hình thiên sứ bằng vàng.

Mặc dù giá vàng giờ đã rớt rồi, nhưng món quà này vẫn vô cùng quý giá, Ninh Nhiễm Thanh không biết có nên trả lại Liêu Sơ Thu không.

Giờ ăn trưa, Ninh Nhiễm Thanh dẫn Vương Trân lên một cửa hàng ăn tự động của nhà hàng Trường Cẩm ở tầng 72.

Tần Hựu Sinh có rất nhiều voucher tự phục vụ của nhà hàng Trường Cẩm, cho Ninh Nhiễm Thanh một nửa, còn cô lại chia cho Vương Trân một nửa.

Họ lấy xong thức ăn thì gặp Tần Hựu Sinh và Giang Hành Chỉ, thế nên vừa hay bốn người cùng ngồi chung một bàn.

Trên chiếc bàn gỗ dài, Ninh Nhiễm Thanh kể chuyện Liêu Sơ Thu tặng cô sợi dây chuyền vàng, sau đó hỏi Tần Hựu Sinh: “Anh nói xem, họ ly hôn thật sự chỉ vì không thể có con sao?”

Vương Trân mở lời: “Trong một gia đình, tình cảm vợ chồng có thể dung hòa hay không, con cái là một nhân tố rất quan trọng.”

Ninh Nhiễm Thanh đưa mắt nhìn Giang Hành Chỉ đang ăn uống rất từ tốn, cố tình ép anh phải nói chuyện: “Luật sư Giang! Nếu sau này vợ anh không sinh được con, anh có ghét bỏ cô ấy không?”

“Khụ khụ khụ...” Giang Hành Chỉ ngẩng đầu mạnh mẽ, nhìn Ninh Nhiễm Thanh bằng ánh mắt sắc lẹm, sau đó nói rõ từng câu từng chữ: “Thế là tốt nhất, tôi rất ghét trẻ con.”

“VẬY còn anh, thầy Tàn?” Ninh Nhiễm Thanh nháy nháy mắt với Tàn Hựu Sinh.

Tàn Hựu Sinh chỉ cười, nhìn cô nói: “Em đừng có trù ẻo bản thân mình như vậy.”

Ghi chú:

1. BL: Boy's Love.

Chương 11

“Ồ”, hai người đã trở lại với nhau rồi sao?” Vương Trân đã biết rõ còn cô tình hỏi, nhìn về phía Tàn Hựu Sinh với vẻ mặt không tưởng tượng nổi.

Tàn Hựu Sinh nhìn Ninh Nhiễm Thanh. Gương mặt anh tuần nở một nụ cười hài lòng: “Nếu đã có người hỏi thì hãy trả lời họ một câu chuẩn xác đi.”

Khóe miệng Ninh Nhiễm Thanh không nhin được hơi cong lên, không những gật đầu, còn giơ biểu tượng “ok” lên với Vương Trân.

“Thật là, một chút phong thanh cũng không chịu tiết lộ.” Vương Trân tiếp tục diễn kịch. Rõ ràng cô ấy là người biết rõ nội tình sự việc nhất nhưng lại giả vờ chuyện gì cũng không biết: “Với tốc độ của hai người, năm nay kết hôn không có vấn đề gì chứ?”

Kết hôn? Ninh Nhiễm Thanh lập tức cảm thấy bất an.

Quan niệm của phụ nữ về tình yêu và hôn nhân là khác nhau. Tình yêu có thể không ngừng chia chia hợp hợp, giằng vặt không biết bao lần, kết quả cuối cùng có thể là chia tay hoặc kết hôn, thậm chí mỗi một chuyện tình thất bại có lẽ còn là một loại kinh nghiệm. Còn hôn nhân, con dấu trên tờ đăng ký kết hôn trói buộc hai con người lại với nhau bằng quan hệ pháp luật. Nó còn có một trách nhiệm và ý nghĩa thần thánh hơn tình yêu. Cho dù quan hệ pháp luật này cũng có thể xóa bỏ, nhưng một cuộc hôn nhân thất bại đều có thể khiến người phụ nữ tổn thương nghiêm trọng.

Thế nên thái độ của Ninh Nhiễm Thanh đối với việc kết hôn là: Không chơi nổi, cũng không muốn chơi.

Tần Hựu Sinh nhìn Ninh Nhiễm Thanh đã không nói gì nữa, khoe môi vẫn còn mỉm cười, ngữ khí nhẹ nhàng: “Kết hôn là chuyện lớn. Nhiễm Thanh vẫn còn nhỏ. Yêu nhau thêm vài năm nữa đi. Bây giờ mà đã kết hôn, lỡ như đến lúc muốn thay đổi lại phải đến cục dân chính một chuyến, cũng là một chuyện phiền phức.”

Ninh Nhiễm Thanh liếc nhìn Tần Hựu Sinh, thật không hiểu cô và Tần Hựu Sinh là tâm ý tương thông hay là có thần giao cách cảm?

Sau bữa cơm, hai bên ai lại về văn phòng của người đó. Vương Trân có một vụ cần phải đến Cục vệ sinh một chuyến. Ninh Nhiễm Thanh rất nhàn hạ, quay về xử lý hồ sơ vụ án một lúc thì cảm thấy hơi buồn ngủ, cô quyết định che mắt, khoác thêm chiếc áo, nằm bò lên bàn ngủ trưa.

Giờ nghỉ trưa trong văn phòng không một bóng người, yên lặng đến nỗi có thể nghe được tiếng ro ro phát ra từ chiếc điều hòa nhiệt độ.

Gần đây nhóm trợ lý trong văn phòng luật sư đều có những biểu hiện nghiêm trọng. Buổi trưa có một thực tập sinh mời mọi người đi ăn mỳ kéo Lan Châu. Mặc dù cô ấy cũng mời cô, nhưng ngữ khí rõ ràng rất gượng ép, còn chưa đợi cô trả lời, một thực tập sinh khác đã chen vào: “Tiểu Như! Có lần Nhiễm Thanh đã nói cô ấy không thích ăn mỳ kéo thịt bò.”

Vương Trân vì cô nên cũng không đi cùng bọn họ. Thế nên Ninh Nhiễm Thanh đã chia một nửa số voucher Tần Hựu Sinh cho cô, cho Vương Trân. Tần Hựu Sinh đã từng nói với cô, bạn bè quan trọng là chân thành, không cần nhiều.

Cô mới chợp mắt được một lúc, văn phòng vang lên tiếng bước chân, là có người đã quay trở về.

Ninh Nhiễm Thanh tiếp tục bò ra ngủ, cho đến khi tiếng họ trò chuyện với nhau truyền đến tai cô. Vì họ nhắc đến tên của cô, Ninh Nhiễm Thanh vừa ngủ vừa nghe ngóng.

“...”

“Bên ngoài nóng thật đấy!”

“Không nóng sao được, 42 độ cơ mà.”

“Đúng rồi, cái cô Ninh Nhiễm Thanh có phải nhà rất giàu có thật không? Mình thấy quần áo cô ta mặc đều là hàng hiệu đấy.”

“Chưa chắc. Nhà giàu mà lại đi xe buýt sao? Mình có một bạn học nữ, nhà cũng tầm tầm thôi. Sau khi tốt nghiệp, gia đình lập tức mua cho cô ấy một chiếc xe để không phải đi bộ. Thế nên mình đoán chắc là cô ta chỉ sĩ diện khoe khoang thôi.”

Ninh Nhiễm Thanh vô thức xoa xoa gương mặt mình, tiếp tục nghe, tim cô sắp bắn ra ngoài rồi, không biết là vì lo lắng hay tức giận.

“Có lẽ là có bạn trai lắm tiền. Nhưng mà bất luận thế nào, chuyện này cũng chẳng liên quan gì tới chúng ta.”

“Đúng đấy, làm việc thôi. Kết thúc thực tập còn không biết có được ở lại đây không nữa. Mình nghe ý của cô thì có lẽ mấy người sẽ phải đi, chỉ không biết là ai sẽ phải đi thôi.”

“Ai mà biết được, hy vọng hai chúng ta đều được ở lại.”

“...”

Bàn làm việc của Ninh Nhiễm Thanh nằm ở góc khuất nhất trong văn phòng, ghé tựa lưng vào chiếc cửa sổ nhìn thẳng xuống dưới, thêm cả chồng hồ sơ cao ngất xếp trên bàn, cô lại nằm bò ra bàn. Thế nên khi họ bàn tán đằng sau lưng cô, nhất định không biết rằng cô cũng có mặt trong văn phòng này.

Chuyện của Liêu Sơ Thu, Vương Trân đã từng trách cô quá kích động, thế nên bây giờ có phải cô nên nhẫn nhịn không?

Ninh Nhiễm Thanh hít thật sâu, vẫn không thể nhịn được. Cô giả vờ như vừa tỉnh ngủ, vặn vẹo lưng, chậm chậm từ từ bò dậy, sau đó cầm tách trà trên mặt bàn lên đi vào phòng uống nước.

Nhìn thấy cô bỗng nhiên ngồi dậy, gương mặt của hai thực tập sinh bỗng nhiên cứng đờ, một người phản ứng nhanh hơn thì vội vàng nói: “Nhiễm Thanh?”

Ninh Nhiễm Thanh bước ra bàn làm việc của hai người họ, khuôn mặt vẫn không có biểu cảm gì. Lúc gần đi đến phòng uống nước, cô quay đầu lại giải thích một câu: “À, các cô nói không sai đâu. Bạn trai tôi đúng là rất giàu đấy.”

Ninh Nhiễm Thanh nhàn nhã thông dong bước vào phòng uống nước, pha một tách cà phê rồi trở lại bàn làm việc. Cô suy nghĩ một lát rồi nhắn cho Tần Hựu Sinh một tin: “Em vừa nói với hai đồng nghiệp của em là bạn trai em rất giàu có, thế có gọi là nói dối không?”

Phòng làm việc của Giang Hành Chi và Tần Hựu Sinh đối diện với nhau.

Ở giữa là căn phòng dành cho các trợ lý. Tất cả các phòng làm việc trong tòa nhà hành chính Vũ Đạt đều dùng thủy tinh công nghiệp cao cấp ngăn cách ở giữa, thiết kế cửa sổ chớp tự động hóa, tầm nhìn xuyên suốt, ánh sáng rất dồi dào.

Giờ nghỉ trưa, Tần Hựu Sinh ngồi chơi một lát ở văn phòng của Giang Hành Chi. Lúc nhận được tin nhắn của Ninh Nhiễm Thanh, anh ngẩng đầu hỏi Giang Hành Chi: “Mình có được coi là người giàu có không?”

Giang Hành Chỉ đánh giá, nhìn anh một lượt: “Minh hỏi, có phải cậu nhàn rồi quá rồi không?”

Tần Hựu Sinh mặc kệ Giang Hành Chỉ, cúi xuống trả lời tin nhắn của Ninh Nhiễm Thanh: “Cũng may em chưa nói anh ấy là phú hào.”

Giang Hành Chỉ lấy ra những tài liệu cần xem, tùy ý hỏi Tần Hựu Sinh: “Lần trước người phụ nữ đánh nhau với bạn gái cậu, cậu điều tra thế nào rồi?”

“Người đánh Thanh Thanh tên là Ngô Lợi, mở thẩm mỹ viện cho đàn ông. Vì làm việc trong tiệm tiếp xúc với nhiều người, đúng là có chút thế lực.”

Giang Hành Chỉ nhắc nhở Tần Hựu Sinh: “Không phải bị đánh mà là ẩu đả lẫn nhau. Luật sư Tần! Cho dù có là bạn gái, cũng phải tư pháp công chính chứ.”

Tần Hựu Sinh cười cười tiếp tục nói: “Cái gì mà công bằng với không công bằng. Dù sao cũng chịu thiệt rồi. Minh lo là người phụ nữ đó sẽ còn quay lại kiếm chuyện.”

“Thế nên cậu dự định sẽ khởi tố lên tòa để đòi lại công bằng cho bạn gái cậu?” Giang Hành Chỉ dựa lưng vào chiếc ghế xoay, hỏi ngược lại.

“Một vụ án thế này làm âm lên tòa án cũng sẽ thành trò cười. Nhưng mà những việc làm bẩn thỉu của tiệm thẩm mỹ đó về cơ bản là điều tra vụ nào chuẩn vụ ấy. Thế nên mình đã nhờ một người bạn ở bên công an giúp một tay, gây chút chuyện phiền phức để cô ta có việc để làm.”

“Đúng là nhọc bao công sức.” Giang Hành Chỉ đã quá hiểu thủ đoạn giải quyết công việc của Tần Hựu Sinh. Nhưng gần đây thực sự anh nhìn về mặt hơn hớn đắc ý của Tần Hựu Sinh có chút không vừa mắt, xua tay bảo anh mau chóng đi ra ngoài.

Lúc này Tần Hựu Sinh mới nói chuyện chính: “Đợi lát nữa mình sẽ chuyển giao Lại Thư Khiết cho cậu.”

Giang Hành Chỉ phi một tập tài liệu vào người Tần Hựu Sinh, tỏ ý bảo anh hãy mau biến đi. Tần Hựu Sinh tươi cười đi ra ngoài, tâm trạng thoải mái quay trở về phòng làm việc, đọc những kết luận sơ bộ về vụ án tranh chấp kiến trúc.

Kết luận đó cho Lại Thư Khiết viết, các luận cứ rõ ràng, lô-gíc, dễ hiểu. Những vụ án liên quan đến công trình kiến trúc trước nay đều rất phức tạp, nhất là tài liệu chứng cứ lại khá nhiều. Lại Thư Khiết trong một thời gian ngắn như vậy có thể nắm rõ được vụ án, có thể thấy cô ấy đã bỏ không ít công sức. Nhất là những tài liệu, bảng biểu viết ra lại rất mạch lạc.

Tần Hựu Sinh gọi Lại Thư Khiết đến văn phòng mình. Anh tựa lưng vào ghế, tay trái đặt thoải mái lên thành ghế, hỏi một câu: “Cường độ công việc ở Dịch Hòa vẫn theo được chứ?”

Lại Thư Khiết trang điểm nhẹ nhàng, nhìn bề ngoài trông rất giỏi giang, cười tủm tỉm trả lời Tần Hựu Sinh: “Em cảm thấy anh vẫn có thể cho em thêm một số công việc nữa để làm.”

“Ồ, vậy thì tốt.” Tần Hựu Sinh nhìn Lại Thư Khiết, mở lời có chút khó khăn: “Gần đây tôi đã nhận công việc làm luật sư cố vấn cho tập đoàn Thành Nghiệp. Sau này có lẽ các vụ án tôi thụ lý sẽ hơi ít. Thế nên tôi định sẽ chuyển em đến cho luật sư Giang. Về lĩnh vực biện hộ các vụ hình sự và các vụ dân sự đòi quyền lợi cậu ấy vô cùng mạnh, sau này có lẽ sẽ có rất nhiều thứ để dạy cho em.”

Lại Thư Khiết kinh ngạc nhìn Tần Hựu Sinh, nụ cười trên môi đã không còn tươi như trước: “Thưa thầy! Có phải em có chỗ nào làm chưa tốt không...”

“Không đâu, em làm rất tốt.”

“Vậy thì tại sao ạ? Có phải anh thấy em được chú giới thiệu đến nên đối với em...” Lại Thư Khiết giây phút trước còn vô cùng nhiệt huyết. Giờ đây không khác gì bị dội một gáo nước lạnh lên đầu, làm nguội lạnh cả trái tim.

“Tuyệt đối không phải như vậy, em đừng cả nghĩ.” Tần Hựu Sinh mỉm cười nhìn Lại Thư Khiết, giọng nói rất chân thành: “Thật ra còn một phần nguyên nhân là do luật sư Giang cũng khen em rất thông minh, tài giỏi, thế nên hãy thể hiện thật tốt nhé. Luật sư Giang chắc chắn sẽ là một người hướng dẫn tốt. Cậu ấy sẽ dạy dỗ em nhiệt tình.”

Lại Thư Khiết nhất thời không biết nên nói gì, khuôn mặt ửng hồng, một lúc lâu sau mới thốt ra được một câu: “Em biết rồi!”, rồi quay người bước ra khỏi văn phòng. Có lẽ cô ấy cũng hiểu Tần Hựu Sinh thật sự muốn tốt cho mình, nhưng trong lòng vẫn có chút hụt hẫng. Lúc cô đi ra trước cửa, vẫn cố gắng nở nụ cười, quay đầu lại nói với Tần Hựu Sinh: “Thưa thầy! Em sẽ cố gắng!”

Tần Hựu Sinh chống tay lên mặt bàn, hai tay đan vào nhau: “Thật ra tôi cũng chưa dạy được em thứ gì. Em không cần gọi tôi là thầy.”

Lại Thư Khiết mỉm cười nhẹ nhàng: “Một chữ cũng là thầy, nửa chữ cũng là thầy mà.”

Tần Hựu Sinh nhấp môi: “Em ra ngoài trước đi! Tiễn thẻ sang chỗ luật sư Giang báo cáo.”

Luật sư Giang của Dịch Hòa xấu tính đã thành tiếng. Các trợ lý dưới tay anh không một ai không sợ anh. Làm việc hay soi mói lại nói chỗ nào trúng chỗ đó, thế nên làm việc dưới quyền anh về cơ bản không được có bất kỳ sai sót nào.

Bên dưới các nhân viên trong văn phòng có không ít người đã lén so sánh Tần Hựu Sinh và Giang Hành Chi. Ánh mắt tán thưởng và góc độ nhìn nhận của mọi người đều không giống nhau, thế nên kết luận cũng khác nhau. Nhưng Lại Thư Khiết chắc chắn sẽ thích một người đàn ông như Tần Hựu Sinh, hơn nữa

dưới góc độ phụ nữ thích anh. Lần đầu tiên gặp anh, cô đã cảm nhận anh “quần tử như ngọc, nét cười tựa gió xuân”.

Ninh Nhiễm Thanh vì câu nói của hai thực tập sinh mà mấy ngày nay càng gắng sức tìm thêm việc để làm. Nhưng việc thì không nhiều. Ninh Nhiễm Thanh ngoài việc vẫn sắp xếp hồ sơ vụ án như thường lệ thì còn nhận điện thoại giúp Chu Yến, trả lời cho khách hàng một số tư vấn pháp lý đơn giản.

Có một số vấn đề đối với con người Ninh Nhiễm Thanh mà nói, thật sự rất vất vả, cũng rất rắc rối.

Ví dụ như trước khi kết hôn mua nhà có cần giấy chứng nhận độc thân không; quan hệ vợ chồng trong hôn nhân đã không còn hứng thú tình dục có thể khởi kiện xin ly hôn hay không; nhà của bố dựng mình có được quyền thừa kế không, còn cả cuộc điện thoại mà bây giờ cô đang nghe, liên quan đến việc những thứ đã tặng cho bạn gái cũ có thể đòi về được không...

“Luật sư Chu à! Lúc tôi và bạn gái cũ vẫn còn yêu nhau, cô ấy đã tiêu không ít tiền của tôi. Bây giờ chia tay rồi, tôi có quyền đòi lại không?” Một người đàn ông lải nhải thôi không ngừng nghỉ ở đầu kia điện thoại.

Ninh Nhiễm Thanh lấy lại giọng, nhìn Chu Yến một cái rồi hỏi: “Cô ấy đã tiêu tiền gì của anh?”

“Tôi đã tặng không ít món quà giá trị. Hơn nữa mỗi lần ăn cơm đều là tôi trả tiền. Chúng tôi yêu nhau cũng hơn một năm rồi...”

Ninh Nhiễm Thanh bứt tóc, vốn định đáp lại anh ta một câu: “Anh còn mặt mũi xin lại sao?” Nhưng lại suy nghĩ rồi lấy lại bình tĩnh mở lời: “Ăn cơm và tặng quà thuộc về những hành vi tặng cho. Vào lúc anh mời cơm và tặng quà thì hợp đồng đã phát sinh. Nói từ góc độ pháp lý, bạn gái của anh không cần phải bồi thường.”

“Tại sao chứ, rõ ràng là đồ của tôi mà.” Người đàn ông vẫn không hiểu.

“Nhưng anh đã tặng cho người ta rồi. Anh đàn ông đàn ông, hoặc là không tặng, đã tặng rồi thì đừng có xót. Làm người đừng nên hẹp hòi như vậy. Lẽ nào anh định đòi lại để tặng cho bạn gái mới. Anh không sợ bạn gái mới của anh thấy ghê tởm sao?”

Cô vừa nói xong, người đàn ông liền hỏi: “Cô rốt cuộc có phải luật sư Chu không?”

Ninh Nhiễm Thanh lại liếc nhìn Chu Yến vẫn đang làm việc, tiếp tục nói: “Bất luận tôi có phải luật sư Chu hay không, có những việc cũng sẽ không thay đổi.”

“Không phải thì nói luôn từ đầu đi.” Người đàn ông quả quyết cúp điện thoại.

Ninh Nhiễm Thanh nhìn chằm chằm chiếc điện thoại trên mặt bàn, không nhận được thốt ra một câu: “Hạng người gì không biết!”

“Tiểu Ninh! Kiên nhẫn một chút!” Chu Yên ngồi cách đó không xa ngắt đầu nhắc nhở cô một câu.

Ninh Nhiễm Thanh “vâng” một câu, đang định trở về bàn làm việc thì điện thoại lại reo.

Ninh Nhiễm Thanh quay trở lại nhận điện thoại, áp tai nghe vào tai, đờng háng rồi mới nói: “Xin chào! Đây là điện thoại của luật sư Chu Yên văn phòng luật sư Vạn Chính. Xin hỏi chúng tôi có thể giúp được gì quý khách?”

“Tiểu Ninh! Chị là Liêu Sơ Thu đây!”

Ninh Nhiễm Thanh hơi đứng thẳng dậy: “Chị Ninh?”

Ninh Nhiễm Thanh chạy vào nhà vệ sinh rửa mặt. Dòng nước mát lạnh tấp vào mặt cuối cùng cũng khiến cô tỉnh táo trở lại. Đối diện với nhà vệ sinh có một cửa sổ, đám mây đen ngoài trời báo hiệu trời sắp mưa.

Cô cảm thấy không khí xung quanh rất ngột ngạt, đứng thẳng dậy, đến trước gương trên bồn rửa mặt chải lại mớ tóc có phần rối loạn.

Chính vào lúc này, tiếng chuông điện thoại đột ngột vang lên. Ninh Nhiễm Thanh giật nảy mình, nhìn tên người hiển thị trên màn hình rồi mới nghe máy.

“Em tan làm chưa?” Tần Hựu Sinh hỏi cô.

Ninh Nhiễm Thanh đi đến bên cửa sổ, nhìn bao quát dòng người xe cộ qua lại trong thành phố từ trên xuống dưới, ngần người một lát: “Thầy Tần! Liêu Sơ Thu xảy ra chuyện rồi.”

Liêu Sơ Thu vì bị tình nghi phạm tội cố ý giết người mà bị bắt tạm giam. Ninh Nhiễm Thanh và Chu Yên đã đi một chuyến đến trại tạm giam, lúc ra thì đã gần 8 giờ tối.

Đèn LED ở trại tạm giam rất sáng. Khiến cho Ninh Nhiễm Thanh vừa mới ở trong ra, tầm nhìn không được rõ ràng. Xe của Tần Hựu Sinh đỗ ở bên ngoài mà cô cũng không biết, phải để Chu Yên chỉ cho cô cô mới phát hiện ra.

“Mau qua đó đi!”

Vì chuyện của Liêu Sơ Thu, tâm trạng Ninh Nhiễm Thanh có hơi suy sụp, ngồi trên ghế phụ cô không ngừng nói với Tần Hựu Sinh: “Em cảm thấy chị Liêu chắc chắn không phải hung thủ, không thể nào!”

“Tình hình chứng cứ phía cảnh sát đưa ra thế nào?” Tần Hựu Sinh hỏi.

“Cô đã nghe ngóng tình hình, tạm thời tất cả đều là chứng cứ gián tiếp, không có chứng cứ trực tiếp.”

“Chúng cứ trực tiếp được ưu tiên hơn chúng cứ gián tiếp. Nhưng nếu như một vụ án hình sự không tìm được chúng cứ trực tiếp, Tòa án cũng sẽ căn cứ theo chúng cứ gián tiếp của Viện kiểm sát để tiến hành định tội.” Tần Hựu Sinh lái xe một cách chậm rãi. “Chắc em chưa ăn gì phải không, ăn cơm đã.”

Ninh Nhiễm Thanh thở dài, tựa lưng vào ghế: “Em nuốt không trôi.”

“Ninh Nhiễm Thanh! Sau này em trở thành luật sư, em sẽ gặp phải vô vàn những đương sự với các loại vấn đề khác nhau, có phải em không cần ăn cơm nữa không!?” Ngữ khí của Tần Hựu Sinh có hơi nặng.

Ninh Nhiễm Thanh nhìn chằm chằm Tần Hựu Sinh: “Anh đừng có hét lên với em như thế, nói năng nhẹ nhàng thôi. Em ăn là được chứ gì.”

Tần Hựu Sinh nhẹ giọng: “Vừa rồi tính là hết à?”

“Hung dữ thế còn gì...” Ninh Nhiễm Thanh cũng cảm thấy có lỗi: “Xin lỗi, em biết anh muốn tốt cho em.”

“Anh cũng xin lỗi.”

“Không sao đâu!”

Chương 12

Ninh Nhiễm Thanh ngồi trên ghế phụ của ô tô, kể lại cho Tần Hựu Sinh toàn bộ vụ án.

Nạn nhân là Dương Lâm Lâm, cũng chính là người phụ nữ để thuê mà Hà Lập Đông đã đem lòng yêu. Vào 11 giờ đêm ngày 21, cô đã bị giết tại thư phòng tầng 1 trong biệt thự của Liêu Sơ Thu. Nguyên nhân tử vong được giám định là do bị hung thủ dùng dao gọt hoa quả đâm thẳng vào ngực dẫn đến mất máu quá nhiều, ngạt thở mà chết, hung khí vẫn để lại tại hiện trường.

Sau khi điều tra phát hiện, hai tiếng đồng hồ trước khi Dương Lâm Lâm bị sát hại đã nói chuyện điện thoại với Liêu Sơ Thu. Hai người đúng là đã gặp nhau ở biệt thự, nhưng trên con dao gọt hoa quả không có dấu vân tay của Liêu Sơ Thu. Do không tìm được dấu vân tay nào khác tại hiện trường, tạm thời cũng không có nhân chứng và vật chứng chứng minh còn có người khác xuất hiện tại căn biệt thự.

Vậy nên người luôn ở trong biệt thự, Liêu Sơ Thu, trở thành nghi phạm lớn nhất.

Ngoài ra, vào tối ngày 21, Dương Lâm Lâm có nói chuyện điện thoại với Hà Lập Đông. Hôm đó, đúng ngày Hà Lập Đông đi công tác Nhật Bản. Dương Lâm Lâm và anh ta tổng cộng đã nói chuyện cuộc điện thoại quốc tế hơn một tiếng đồng hồ, thời gian nói chuyện rất phù hợp với những đôi nam nữ đang yêu nhau.

Bây giờ được biết chuyện, Hà Lập Đông đã vội vã từ Nhật Bản trở về.

Vừa rồi khi Ninh Nhiễm Thanh gặp Liêu Sơ Thu, cũng nhìn thấy Hà Lập Đông ở trại tạm giam, để râu rậm rạp, hai má hõm vào. Hà Lập Đông vốn đã gầy, lúc ăn mặc chỉnh tề thì còn có chút tinh thần. Bây giờ trong bộ dạng này, trông còn tiều tụy hơn ai hết.

Nhưng cô hoàn toàn không biết Hà Lập Đông vì cái chết của Dương Lâm Lâm mà dẫn vật đến nông nỗi đó, hay vì lần này Liêu Sơ Thu trở thành kẻ tình nghi lớn nhất. Nếu không cẩn thận, Liêu Sơ Thu sẽ bị tuyên án tử hình.

Lúc cô đi gặp Liêu Sơ Thu, thần sắc của Liêu Sơ Thu không giấu nổi nét bi thương, cứ luôn miệng nói: “Lập Đông anh ấy không tin tôi, anh ấy không tin tôi. Tôi đã ở với anh ấy hơn mười năm nay, vậy mà anh ấy lại không tin tôi...”

Vào lúc này, Hà Lập Đông vẫn là người Liêu Sơ Thu quan tâm nhất, thế nên cô ấy mới muốn anh ấy tin mình. Nhưng Hà Lập Đông có tin hay không thì có ích gì, phải để quan tòa tin mới được.

Ninh Nhiễm Thanh kể hết mọi chuyện cho Tần Hựu Sinh xong, liền hỏi: “Thầy Tần! Anh cảm thấy Liêu Sơ Thu có thật sự đã giết Dương Lâm Lâm không? Anh tin cô ấy không?”

Tần Hựu Sinh vừa lái xe vừa nói: “Nhiễm Thanh! Pháp luật chỉ nói đến chứng cứ. Không phải vấn đề em tin hay không hay anh tin hay không. Nếu không xuất hiện chứng cứ mới, Liêu Sơ Thu có thể được tuyên vô tội. Nhưng em có thật sự đảm bảo hung thủ giết người không phải Liêu Sơ Thu không?”

Ninh Nhiễm Thanh im lặng.

Dương Lâm Lâm chính là người phụ nữ đẻ thuê nảy sinh tình cảm với Hà Lập Đông. Ban đầu, Hà Lập Đông chỉ muốn có được một đứa con từ Dương Lâm Lâm, sau đó lại bị tuổi trẻ và sự dịu dàng của cô ấy hấp dẫn.

Tình yêu vốn là một thứ không thể dự đoán khi nào nó đến, nhưng nếu làm trái đạo đức và pháp luật, vẫn để nó tự do phát triển và diễn ra sẽ là một cái tội.

Liêu Sơ Thu vốn không biết chuyện đẻ thuê, sau khi biết được sự thật cô bảo Hà Lập Đông đưa Dương Lâm Lâm đi phá thai, nhưng Hà Lập Đông không đồng ý.

Sau đó Liêu Sơ Thu chủ động đề nghị ly hôn, Hà Lập Đông lại đồng ý.

Lần đầu gặp mặt, Ninh Nhiễm Thanh đã từng đề xuất Liêu Sơ Thu có thể kiện Hà Lập Đông tội trùng hôn⁽¹⁾, mặc dù Hà Lập Đông vẫn chưa đăng ký kết hôn với Dương Lâm Lâm, nhưng chứng cứ mang thai đã xác thực. Như vậy muốn thắng vụ kiện không hề khó. Nhưng Liêu Sơ Thu lúc đó chỉ mỉm cười: “Luật sư Tiểu Ninh! Tôi thật sự không muốn mọi chuyện trở nên âm ỉ.”

Ninh Nhiễm Thanh thở một hơi dài yếu ớt. Một người phụ nữ đến tòa án còn không muốn làm âm lên, lại giết người ư? Cô không tin.

Nhưng lòng người khó đoán, cô thật sự có thể bảo đảm Liêu Sơ Thu bị người khác hãm hại sao, Ninh Nhiễm Thanh lại không có tự tin này.

Tần Hựu Sinh dừng xe bên đường, đối diện là một cửa hàng bán cháo: “Anh xuống ăn cùng em chút gì đã.”

“Em không muốn ăn cháo.”

“Vậy em muốn ăn gì?” Tính tình Tần Hựu Sinh trước nay vẫn luôn rất tốt, nhẫn nại hỏi.

“Ăn KFC.”

“Chẳng phải trước nay luôn không thích loại thực phẩm rác rưởi đó sao?” Tần Hựu Sinh hơi ngạc nhiên, dường như không ngờ là Ninh Nhiễm Thanh lại muốn ăn KFC. Vì anh vẫn còn nhớ rõ trước đây cô đã từng nói một câu: “Loại thức ăn rác rưởi có thể khiến em trở nên xấu xí này em tuyệt đối không động vào đâu.”

“Bỗng nhiên muốn ăn thôi. Lúc nhỏ sau khi ăn một lần thì không ăn lại lần nào nữa cả.” Giọng nói của Ninh Nhiễm Thanh đã thoải mái hơn đôi chút. “Hơn nữa Trương Tiểu Trì cũng rất thích, để thằng bé vui vẻ một chút.”

Lý do như vậy, Tần Hựu Sinh thật sự không cách nào từ chối. Anh lái xe vào trung tâm thành phố đi qua trước cửa một nhà hàng KFC thì dừng xe lại. Lúc anh đang định xuống xe mua, Ninh Nhiễm Thanh đã tháo dây an toàn ra: “Để tự em đi!”

Đã hơn 9 giờ rồi, người trong cửa hàng không cần xếp hàng nữa. Lúc Ninh Nhiễm Thanh xách một thùng gà gia đình lên, Tần Hựu Sinh phì cười nhìn cô: “Em ăn hết không?”

“Chẳng phải còn có anh sao?”

Xe đỗ bên vệ đường. Ninh Nhiễm Thanh dứt cho Tần Hựu Sinh ăn một cái cánh gà, vừa dứt vừa nói: “Hôm nay em còn nhận được điện thoại của một người đàn ông gọi đến, cần em tư vấn một vấn đề pháp luật, hỏi em quà đã tặng và tiền cơm lúc anh ta và bạn gái còn hẹn hò có thể đòi về được không. Thầy Tần, chuyện này anh thấy thế nào?”

Tần Hựu Sinh nghe xong suýt nữa bị nghẹn, vội vàng lấy một mẫu giấy ăn lau miệng.

Ninh Nhiễm Thanh luôn suy nghĩ rất thoáng, nghĩ một lúc rồi nói: “Lúc đó em đã nghĩ em tiêu của anh nhiều tiền như vậy, nếu sau này chúng ta chia tay nhau lần nữa, anh mà muốn kiện thì em làm thế nào! Mặc dù em có thể nói với quan tòa những thứ đó là anh tặng cho em. Nhưng nếu anh phản bác em được lợi không chính đáng thì sao? Nghĩ lại có một người bạn trai làm luật sư thật khiến người ta sợ hãi...”

Tần Hựu Sinh nuốt miếng thịt gà trong miệng xuống một cách khó khăn, ho hai tiếng rồi nói: “Nhiễm Thanh! Nếu sau này em lại gặp phải một vụ giết vợ, có phải em cũng sẽ nghi ngờ anh thêm một lần như thế này nữa không?”

“Không đâu. Anh hiểu pháp luật như thế, em tin anh sẽ không làm như vậy.” Ninh Nhiễm Thanh quay đầu lại cười ngọt ngào với Tần Hựu Sinh: “Anh chỉ hại em phạm pháp thôi.”

Tần Hựu Sinh bật cười, ngưng một lúc rồi nói: “Nhiễm Thanh! Đừng không có cảm giác an toàn như vậy. Cho dù em mất đi cảm giác an toàn với cả thế giới này, em cũng phải tin anh.”

Lời của Tần Hựu Sinh, Ninh Nhiễm Thanh nghe cảm thấy rất thoải mái mà gật đầu. Cô luôn thích nghe nhất chính là những lời nói ngọt ngào như rót mật của Tần Hựu Sinh. Trước đây lúc ở Lệ Giang cô đã bị chính giọng nói trầm thấp và những lời đường mật đó của anh lừa gạt.

Trung tâm thành phố rất gần khu nhà của chị cô. Mười lăm phút sau, Tần Hựu Sinh đã đỗ xe trước khu nhà của Ninh Tuần Tuần. Ninh Nhiễm Thanh vì còn đang mãi nghĩ chuyện của Liêu Sơ Thu nên vẫn còn trong trạng thái mất tập trung.

Tần Hựu Sinh vươn tay ra, đập nhẹ vào sau gáy Ninh Nhiễm Thanh một cái.

Ninh Nhiễm Thanh không chú ý nên nhào người về phía trước, sau khi hồi tỉnh lại thì quay lại lườm Tần Hựu Sinh một cái.

Tần Hựu Sinh tươi cười: “Đến nơi rồi!”

Ninh Nhiễm Thanh thò đầu ra nhìn bên ngoài cửa xe, sau đó tháo dây an toàn, ôm thùng gà gia đình còn chưa ăn hết: “VẬY em xuống trước đây.”

Xưng hô của Ninh Nhiễm Thanh với Tần Hựu Sinh luôn loạn cào cào. Lúc thì gọi là Hựu Sinh, lúc lại gọi là thầy Tần hay luật sư Tần, nhưng những lúc không tập trung chú ý, cô đều gọi anh là thầy Tần.

Tần Hựu Sinh nhẹ nhàng thò người ra: “Đợi đã, hôn anh một cái!”

Ninh Nhiễm Thanh cũng hợp tác quay lại, sát môi lại gần nhẹ nhàng chạm lên má anh, qua loa đại khái.

Tần Hựu Sinh rõ ràng không thỏa mãn với kiểu qua quýt đó, kéo đầu Ninh Nhiễm Thanh lại, áp đôi môi cô lên đôi môi anh. Anh mút chặt bờ môi cô, rồi tách môi cô ra để đầu lưỡi nóng bỏng luôn vào trong...

Đây là một nụ hôn mang tính chủ động cưỡng ép. Lúc hôn xong, Ninh Nhiễm Thanh vẫn còn thở rất mạnh. Đèn trong xe không quá sáng. Dưới ánh đèn xanh mờ mờ, khóe môi Ninh Nhiễm Thanh vẫn còn lưu lại chút vết tích.

Tần Hựu Sinh đưa tay ra lau cho cô rồi nói: “Vì anh sợ em về nhà suy nghĩ quá nhiều, thế nên đã làm chút chuyện để em phân tán tư tưởng.”

Rõ ràng là chọc ghẹo người ta, còn làm ra vẻ đường hoàng đạo mạo. Ninh Nhiễm Thanh bĩu môi, gương mặt ửng đỏ: “Anh lái xe về cẩn thận một chút.”

Lúc Ninh Nhiễm Thanh xách chiếc hộp gà gia đình bước xuống xe, Trương Tiểu Trì đang ngồi trên bệ cửa sổ trong phòng mình, cầm một chiếc kính viễn vọng nhìn Ninh Nhiễm Thanh ở dưới nhà, thấy cô từ trong xe bước ra, cậu nhảy phắt từ cửa sổ xuống, lê dép ra ngoài phòng khách mở tivi lên.

Thế nên đến khi Ninh Nhiễm Thanh lên nhà mở cửa ra, Trương Tiểu Trì đã ngoan ngoãn ngồi xem một chương trình tivi có tên là “Bước vào thế giới khoa học”.

Ninh Nhiễm Thanh gọi Trương Tiểu Trì lại ăn gà KFC. Trương Tiểu Trì làm như không quan tâm: “Cô ăn một mình đi!”

Ninh Nhiễm Thanh bê hộp gà KFC tiến lên cốc đầu Trương Tiểu Trì: “Đừng có giả vờ nữa!”

Hai tháng này là mùa tiêu thụ hàng hóa. Ninh Tuần Tuần hầu như ngày nào cũng làm về rất muộn. Trương Tiểu Trì ngồi bất động trên ghế sofa bắt đầu truy hỏi Ninh Nhiễm Thanh: “Mẹ cháu ngày nào cũng về muộn như vậy là vì phải đi làm, còn dì thì sao?”

Ninh Nhiễm Thanh vì chuyện của Liêu Sơ Thu mà chẳng buồn chuyện trò.

Trương Tiểu Trì bắt đầu rên rỉ gặm gù, biểu cảm rất bất mãn: “Mọi người nói về muộn là sự khởi đầu khi người đàn ông biến chất, nhưng cháu cảm thấy phụ nữ về muộn cũng có vấn đề.”

“Vậy cháu nói xem dì có vấn đề gì?” Ninh Nhiễm Thanh đặt thùng KFC lên bàn uống nước: “Uống công dì có lòng tốt mang gà KFC về cho cháu ăn.”

Trương Tiểu Trì nhìn lướt qua thùng gà gia đình: “Thiếu mất một đôi cánh.”

Ninh Nhiễm Thanh: “Dì ăn mất rồi.”

“Dì trước giờ không bao giờ ăn.”

“Được rồi, vừa nãy dì cho chó ăn rồi.”

“Nói dối, rõ ràng vừa rồi cháu nhìn thấy có người đưa dì về nhà.”

Ninh Nhiễm Thanh: “...”

Cuối cùng Trương Tiểu Trì cũng đi thẳng vào vấn đề: “Dì nhỏ! Không phải dì bị gã đàn ông nào bên ngoài lừa đây chứ?”

Ninh Nhiễm Thanh ngồi xuống, đối diện với Trương Tiểu Trì: “Không phải đâu, anh ấy là bạn trai của dì. Sau này dì sẽ đưa cháu đi gặp anh ấy, nhưng tạm thời đừng nói cho chị biết, biết không?”

“Nếu là người đàn ông tốt, tại sao không thể nói với mẹ?” Lô-gíc của Trương Tiểu Trì luôn rất rõ ràng.

Ninh Nhiễm Thanh nghĩ một lúc: “Nói thế nào nhỉ, sau này lớn lên cháu có bạn gái dì cũng sẽ che giấu giúp cháu, được không?”

Trương Tiểu Trì vô cùng xem thường, nói: “Cháu sẽ không giống như dì đâu.” Nói xong, nhảy từ trên sofa xuống, quay về phòng.

Ninh Nhiễm Thanh quay về tắm rửa rồi lên giường đi ngủ. Bởi vì quá mệt nên cô lười không thèm sấy tóc, dùng một chiếc khăn tắm bao lấy đầu ngủ cả đêm. Sáng hôm sau tỉnh dậy, mũi cô hơi ửng đỏ, chắc là cảm rồi.

Hai ngày nay có không ít luật sư đi tỉnh ngoài công tác. Thế nên sáng sớm đến văn phòng luật, cảm giác người của cả một văn phòng bỗng chốc ít hẳn. Hơn nữa người đến giờ này hầu như chỉ có trợ lý và các thực tập sinh, các luật sư lớn chưa bao giờ có khái niệm đi làm sớm.

Lúc Vương Trân đến còn mang hai hộp bánh mì bơ đến, một hộp đặt lên bàn của Ninh Nhiễm Thanh rồi nói: “Minh tự làm đấy, ném thử xem.”

Ninh Nhiễm Thanh vội vàng cầm một cái lên ném thử, khen ngợi không ngớt: “Vương Trân! Cậu thật thần kỳ quá đi!”

Vương Trân vỗ vai Ninh Nhiễm Thanh, hỏi: “Chuyện của Liêu Sơ Thu thế nào rồi?”

Ninh Nhiễm Thanh lắc đầu, có chút chán chường: “Vẫn chưa rõ ràng.”

“Không biết luật sư biện hộ là ai nhỉ?” Vương Trân hỏi.

Ninh Nhiễm Thanh chân chừ một lúc rồi hỏi: “Lẽ nào không phải cô của mình sao?”

“Luật sư Chu chưa bao giờ nhận các vụ án hình sự. Cô không có sở trường xử lý các vụ như thế này. Nếu Liêu Sơ Thu chịu bỏ tiền ra, có thể thử tìm luật sư Giang, anh luật sư của cậu chuyên về kinh tế, còn tài biện hộ án hình sự của luật sư Giang vô cùng xuất sắc.” Vương Trân nói xong bèn quay về bàn làm việc của mình.

Mấy tin đồn trong văn phòng luôn được truyền đi với tốc độ rất nhanh. Buổi chiều, tất cả mọi người trong văn phòng đã bắt đầu bàn tán chuyện của Liêu Sơ Thu, vì vừa rồi có người quay về nhìn thấy Hà Lập Đông đi thang máy lên văn phòng Dịch Hòa.

Tình nhân bị giết, chồng phải tìm luật sư trong bảng vàng biện hộ hình sự biện hộ cho vợ trước...

Tin đồn này không thể nào không có người bàn tán. Chỉ có điều Ninh Nhiễm Thanh thật sự rất kinh ngạc, vì vẫn có người nói Hà Lập Đông là một người trọng tình cảm.

Ninh Nhiễm Thanh thấy mình cũng không còn nhiều việc phải làm liền đứng dậy đi ra ngoài.

“Nhiễm Thanh, đi đâu vậy?” Một thực tập sinh hỏi cô.

Ninh Nhiễm Thanh: “Mua trà sữa.”

“Mua giúp mình một cốc nhé.” Nữ thực tập sinh quay bút nói.

“Ừ, cứ biết vậy.” Cô đi thẳng ra ngoài văn phòng luật Vạn Chính, đi đến sảnh đợi thang máy.

Thời gian Ninh Nhiễm Thanh hẹn hò cùng Tần Hựu Sinh từ đầu đến cuối cộng vào cũng hơn một năm rồi. Nhưng cô chưa từng đến phòng làm việc của anh. Thế nên lúc cô đến văn phòng Dịch Hòa, cô thư ký bên ngoài còn tưởng cô đến nhờ tư vấn pháp luật.

“Tôi đến tìm luật sư Tần.”

“Ồ, luật sư Tần phải hẹn trước ạ.” Cô thư ký cười tí mắt trả lời cô.

Cũng tầm cỡ quá đấy! Ninh Nhiễm Thanh đi sang một bên gọi điện cho Tần Hựu Sinh, rất nhanh chóng, Tần Hựu Sinh từ trong bước ra.

Vì văn phòng luật Dịch Hòa chiếm cứ nhiều tầng trong tòa nhà Vũ Đạt nên bên trong còn có thang máy. Sau khi Ninh Nhiễm Thanh đi theo Tần Hựu Sinh vào thang máy nội bộ, cô hỏi: “Có phải Hà Lập Đông vừa đến đây không?”

“Anh còn tưởng em đến thăm người bạn trai này của em chứ.” Tần Hựu Sinh cười nói.

Ninh Nhiễm Thanh kéo vai Tần Hựu Sinh: “Ngày nào cũng có thể nhìn thấy anh, có gì hay ho đâu mà gặp.”

Hà Lập Đông đúng là đến đây tìm Giang Hành Chi để biện hộ cho Liêu Sơ Thu, Tần Hựu Sinh đưa cô đến thẳng văn phòng của Giang Hành Chi, sau đó cùng cô ngồi trên chiếc ghế sofa mềm mại.

Thấy cô bước vào, tầm mắt Giang Hành Chi bèn lướt qua cô.

Ninh Nhiễm Thanh cúi đầu, giả vờ không nhìn thấy.

“Nhiễm Thanh quan tâm Liêu Sơ Thu, thế nên mình đưa cô ấy qua đây nghe.” Tần Hựu Sinh giải thích.

Mặc dù Giang Hành Chi không có biểu cảm gì, nhưng cũng không đuổi cô ra ngoài. Chính vào lúc này, có người đẩy cửa bước vào, bung vào hai tách trà xanh. Người bung trà chính là cô thực tập Tần Hựu Sinh dẫn dắt trước đây, Lại Thư Khiết.

Ninh Nhiễm Thanh nhìn Lại Thư Khiết, Lại Thư Khiết cũng nhìn cô một cái. Sau đó cô liền cầm chiếc khay đi ra khỏi phòng, đóng cửa phòng lại.

Cả phòng làm việc bỗng yên tĩnh hẳn, cho đến khi Giang Hành Chi tiếp tục nói: “Trước mắt tôi biết tất cả chứng cứ bên phía viện kiểm sát đều là chứng cứ gián tiếp. Pháp luật quy định chứng cứ gián tiếp không thể trực tiếp chứng minh

tội phạm thực sự. Nhưng nếu có chứng cứ gián tiếp có liên quan vẫn có thể chứng thực một người có phạm tội hay không.”

Giọng nói của Giang Hành Chỉ vốn dĩ rất thanh mát. Bởi vì kiềm chế cảm xúc lâu dài đã tạo nên một cảm giác khô khan cứng nhắc, ngữ điệu ổn định chắc chắn. Anh nói xong thì đứng dậy, đôi mắt đen sâu thẳm, nhìn về phía Hà Lập Đông hỏi: “Bây giờ là điều quan trọng nhất, tôi muốn hỏi tổng giám đốc Hà, anh có tin vợ cũ của mình không?”

Hà Lập Đông hai tay vò đầu ngồi trên sofa, sắc mặt mặc dù vẫn mệt mỏi, nhưng đã cạo râu thay áo sơ mi, so với ngày hôm qua trông anh ta gọn gàng sạch sẽ hơn nhiều.

Anh ta hít một hơi sâu, nhìn Giang Hành Chỉ: “Điều này quan trọng sao?”

“Đương nhiên là quan trọng. Vì chuyện này sẽ quyết định phương hướng biện hộ của tôi.” Giọng nói trầm thấp của Giang Hành Chỉ như nước băng trượt xuống. “Nếu anh bảo đảm vợ cũ của anh không giết người, thì tôi sẽ kiên trì cô ấy vô tội. Nếu thật sự không giết người, tất cả chứng cứ gián tiếp cho dù có liên quan đến nhau, chúng ta cũng có thể tìm ra điểm mâu thuẫn. Đến lúc đó cho dù chứng cứ có nhiều đi chăng nữa cũng không thể định tội.”

Ninh Nhiễm Thanh chăm chú lắng nghe, suy nghĩ mọi loại khả năng có thể xảy ra.

“Còn có khả năng hung thủ chính là vợ cũ của anh. Một mặt Liêu Sơ Thu đang nói dối, mặt khác viện kiểm sát tạm thời chưa phát hiện ra chứng cứ mới hoặc là muốn che giấu hoàn toàn. Như vậy nếu tôi kiên trì vô tội ngược lại sẽ ảnh hưởng đến lượng hình. Cả trong tình huống tòa án và pháp quan đã biết rõ sự thật, chứng cứ đã rõ ràng rành rành vẫn sẽ tuyên phạt lại.

“Nếu Sơ Thu thật sự giết người, có cách nào cứu cô ấy không?” Hà Lập Đông ngẩng đầu hỏi. Bởi vì gần đây không được nghỉ ngơi đầy đủ, đôi mắt anh ta đã đỏ ửng lên.

Mặc dù trong lời nói của Hà Lập Đông đã dùng “nếu”, nhưng thế là anh ta vẫn nghi ngờ Liêu Sơ Thu.

Bỗng nhiên Ninh Nhiễm Thanh nhớ lại những lời nói hôm qua của Liêu Sơ Thu. Cô ấy đã nói anh ta không tin cô ấy, lúc nói những lời đó đã đau thương và tuyệt vọng dường nào.

“Nếu anh cảm thấy Dương Lâm Lâm thật sự là do cô Liêu Sơ Thu giết hại, cách duy nhất có thể cứu cô ấy là thay đổi tình hình lúc đó.” Giang Hành Chỉ nói đến đây, cầm một chiếc bút trên mặt bàn lên ném về phía Hà Lập Đông.

Hà Lập Đông ngẩn ra một lúc.

Giang Hành Chỉ tiếp tục nói với nhịp điệu không nhanh không chậm: “Phía viện kiểm sát cho rằng động cơ giết người của Liêu Sơ Thu là để trả thù Dương

Lâm Lâm đã phá vỡ hôn nhân của mình mà đem lòng oán hận, nhưng không một ai chứng kiến tình hình khi đó, không phải sao?”

Ninh Nhiễm Thanh nhìn Giang Hành Chỉ, Giang Hành Chỉ đang đứng trước bàn làm việc, toát ra một khí chất rất quý phái, đôi lông mày đen rậm và đôi mắt đen sâu hun hút không ngừng cho đối phương một cảm giác rằng anh là người nhân phẩm cao quý.

Một lúc sau, anh nói: “Nếu con dao gọt hoa quả ban đầu nằm trong tay Dương Lâm Lâm thì sao?”

“Đương nhiên biện hộ như vậy là thừa nhận Dương Lâm Lâm do vợ cũ của anh sát hại, nhưng tội cố ý giết người có thể chuyển hóa thành tội vô ý làm chết người, thậm chí chỉ là vượt quá phòng vệ chính đáng, mà tội vượt quá phòng vệ chính đáng có thể áp dụng án treo...”

Hà Lập Đông nhìn chiếc bút bi trong tay, mím chặt môi không nói câu nào.

Lời nói của Giang Hành Chỉ lại truyền đến: “Thế nên tổng giám đốc Hà, với sự hiểu biết của anh về vợ mình, anh có tin cô ấy sẽ giết người không? Xin lỗi, là vợ cũ...”

Ghi chú:

1. Trùng hôn: Cùng một lúc chung sống như vợ chồng với nhiều người.